

#tuitsdecultura

Hablar es fácil; para jodido, el silencio.

@andrewholes
Andrés Hoyos Escritor

El Senado rechaza revisar a la baja el IVA cultural. ¿Para qué mierda sirve el Senado?

@TrisUlloa
Tristán Ulloa Actor

Hoy le dan un premio en @festivalmalaga a una persona muy especial para mí: Manuel Martín Cuenca. ¡Ojalá pudiera estar!
@MariaValverdeR
María Valverde Actriu

Está bien, lo admito: Hasta ahora el 85% de mis aplausos en obras de teatro no han sido sinceros.

@carlopadiad
Carlo Padiad Escritor i dibuixant

ALEXANDER SHAPUNOV

Valery Gergiev. El Mariinski farà un concert Wagner amb *La valquíria* i *Tristany i Isolda* (2 agost)

Eva-Maria Westbroek.

Veu wagneriana de Bayreuth, cantarà amb el Mariinski i en el *Rèquiem* de Verdi inaugural

ARXIU

DARÍO ACOSTA

Angela Meade.

Després d' enamorar el públic de Peralada amb la seva Leonora d'*Il Trovatore* del 2012, torna amb un recital centrat en Verdi i Bellini (19 de juliol)

Sergi Pàmies

La moda Joël Dicker

No m'havien recomanat mai tant un llibre com *La veritat sobre el cas Harry Quebert* de Joël Dicker. Jove (aviat farà 28 anys), precoç, bufó, intel·ligent, simpàtic i suís, Dicker publicarà les versions castellana (Alfaguara) i catalana (La Campana) de la novel·la de moda a mitjans de juny. El perill de les recomanacions és que, si la insistència és excessiva, poden provocar rebuig o una sobredosi insalvable d'expectatives.

El primer editor que va confiar en Dicker per incorporar-lo al catàleg de l'Àge de l'Home va ser Vladimir Dimitrijevic (q.e.p.d.). Dimitrijevic tenia un refinat i finíssim instint de selecció i una curiositat tan eclèctica com per escriure un llibre sobre futbol (un llibre que aconseguia conciliar la passió literària i l'amor a l'esport amb frases com aquestes: "Per un escriptor, la manera de posar una coma, de triar un adjectiu, d'escoltar la seva pròpia música, la respiració de les frases, tot això ho retrobem en aquest joc màgic. Hi ha un futbol musical, jugadors èpics, jugadors lírics, jugadors acadèmics. Els pots reconèixer tant a la literatura com al futbol").

L'èxit de Joël Dicker s'està analitzant amb una barreja d'incredulitat, de fascinació i d'enveja (sana i malsana). Sorpren que un suís hagi estat capaç d'escriure una gran novel·la americana en francès, un best seller magnètic sobre un escriptor de best sellers acusat d'assasinar una noia de quinze anys. És una intriga metaliterària, que juga amb l'encant argumental de la impostura, el pecat, la redempció, el compte enrere, els manuscrits, els amors prohibits i la generalització de la sospita entre els habitants d'un poble petit.

El magnetisme de la intriga és l'element que preval al llarg de 666 (atzar satànic?) pàgines, més enllà d'un estil o d'una visió del món. El resultat és un treball prodigiós de laboratori que, amb molta astúcia i ironia, fusiona re-

El magnetisme de la intriga és l'element que preval al llarg de 666 (atzar satànic?) pàgines

curiosos de gèneres diferents. Sense trair la tradició de la novel·la nord-americana d'èxit (l'acadèmica i la popular), Dicker situa l'acció en un context identificable –els mesos previs a l'elecció de Barack Obama– i trenca un compendi de resonàncies que passen per les sèries *Twin Peaks* i *El caso de la escalera*, per John Grisham, *Psicosis* i *El exorcista*, pel New Hampshire de John Irving o per una relació mestre-deixeble a mig camí entre *Els dimarts amb Morris* i *El indomable Will Hunting*.

Aquest joc de gèneres provoca sensacions contradictòries. En els primers terços de la novel·la, el lector és brutalment seduït per l'allau de recursos. En el terç final, en canvi, el contorsionisme argumental dissenyat per Dicker acumula tants girs efectistes que li treu personalitat a l'autor i que rebaixa la credibilitat de la narració. Tornem a Dimitrijevic: després de llegir *La veritat sobre el cas Harry Quebert*, no sé si Dicker és un jugador musical, èpic, líric o acadèmic o tot alhora.

MANÉ ESPINOSA

LA DANSA

Corella serà artista convidat a la gala final de les estrelles russes del ballet

EL PRESSUPOST

Seran 22 espectacles amb 3,6 milions d'euros, un 10% menys que el 2012

ceu una versió de *La bella dorment*, té oportunitat de veure la versió modernitzada que han produït d'*El llac dels cignes* titulada *LAC*, coreografia de Jean-Christophe Maillot que s'endinsa en

les pors infantils i els terrors nocturns (26 i 27 de juliol). I una sorpresa més: les anomenades Russian Ballet Stars procedents del Bolxoi, Mariinski, Eifmann Ballet i Mikhalovsky s'acosten fins a l'Empordà per oferir els seus clàssics *pas de deux* i una peça d'Edward Glug amb música de Radiohead. Però als Matvienko, a Antonicheva, a Perren o Gudanov s'hi afegeix com a estrella convidada tot un Àngel Corella. Amb aquesta gala tanca el 16 d'agost el festival, tot i que l'endemà celebra la seva particular festa pels carrers de la localitat –Comediants dedica a Wagner i Verdi el seu espectacle familiar–, cloent amb un concert del grup Manel.

Pel que fa al preu de les entrades, que surten a la venda el 2 de maig, Aguilà va comentar: "Hem

L'equip. Oriol Aguilà, director artístic del Festival Castell de Peralada, i Carmen Mateu de Suqué, la seva presidenta, es miren l'original spot que s'ha fet per a aquesta edició en el Saló dels Miralls del Liceu

fet un esforç de contenció, especialment en l'òpera i la dansa, que volem que surtin a preus d'equipament públic". Això significa que es pot veure l'Orquestra del Mariinski per un preu màxim de 150 euros mentre que Alejandro Sanz en costa 200 en aquestes mateixes localitats. D'altra banda, i de cara al públic internacional (que l'any passat va significar el 10% del total) i al de la resta d'Espanya (un altre 10%), s'ha volgut condensar entre el 2 i el 6 d'agost la gran aposta per la lírica. D'aquesta manera es fa una crida a operadors europeus. I bé, des que l'AVE arriba a Figueres, és possible plantar-se de Madrid a l'Empordà en 3 hores i mitja.●